

5. Necessitas spiritualis in proximo quando censenda sit extrema, ut obligetur quis subvenire, etiam cum evidenti periculo mortis, tractat. 3, disp. 9, sect. 2, n. 3.
Quid de necessitate gravi, vide CHARITATIS ORDO.

NEGATIO FIDEI.

1. Negare fidem in tormentis licitum esse, error Elesaitarum, tract. 1, disputat. 14, sect. 1, n. 1.
2. Negare fidem esse intrinsece malum, ipsa fides docet, a n. 2.
3. Negatio fidei habet malitiam mendacii, n. 6. Est per se contra virtutem fidei, quoad secundarium ejus actum, n. 7.
4. Negatio fidei alia explicita, alia implicita, n. 8. Explicita vel verbis fit, vel etiam factis, ibidem.
5. Negatio fidei per verba, aliquando fit negative, nonnunquam vero affirmative, n. 9 et 11.
6. Negat fidem, qui negat se esse Christianum, n. 9. Aliquando non negat, n. 10.
7. Negans se esse papistam, aut pontificium inter hæreticos, peccat contra fidem, n. 11. Non sic negans se esse clericum vel religiosum, quamvis de facto sit, ibidem.
8. Negans fidem in solo actu exteriori, nec hæreticorum, nec Apostatarum pœnas incurrit, eadem sect. 4, n. 4. Imo nullam censuram ipso facto incurrit, n. 5. Nec tale crimen est Papæ aut juri communi reservatum, ibid.

NEMESIS.

1. Nemesis quid sit, et an honesta, tract. 3, disp. 6, sect. 4, n. 2 et 3.

O

OBJECTUM.

1. Objectum formale cujusque potentiae duplex: in esse rei, et in esse cognoscibilis, tractat. 1, disput. 3, in præludio.
2. Objectum fidei, vide FIDEI OBJECTUM.
3. Objectum spei, vide SPES.
4. Objectum charitatis, vide CHARITAS.

OCCULTUM.

1. Occultum delictum quot modis dicatur, tract. 3, disp. 8, sect. 6, n. 1.
2. Occultum peccatum quid, ibidem, n. 8. An et quando possit denunciari praelato immediate, vide CORRECTIO FRATERNA.
3. Occultare fidem, vide FIDEI EXTERNA CONFESSIO.

ODIUM.

1. Odium quid sit, tractat. 3, disp. 6, sect. 1, n. 1. Quid odium inimicitiae aut abominationis, n. 1 et 2.
2. Odium Dei est gravius peccatum infidelitate, tractat. 1, disputat. 16, sect. 2, n. 3.
3. Odium Dei est peccatum ex suo genere mortale, tractat. 3, disputat. 6, sect. 1, n. 3. Imo peccatorum omnium maximum, ibidem.
4. Deus quomodo possit odio haberi, etiam ut bonum nostrum est, tractat. 2, disputat. 2, sect. 2, n. 3.
5. Odium Dei, etiam ut contrarium amoris concupiscentiae, est gravius peccatum infidelitate, ibidem, n. 5.
6. Odium proximi est peccatum ex genere mortale, et distinctum a cæteris, tractat. 3, disput. 6, sect. 2, n. 4.

Est peccatum genere suo, maximum eorum quæ fiunt in proximum, ibidem.

7. Odium proximi cur non sit vitium capitale, eodem n. 1. Quibus ex vitiis oriatur, ibidem.
8. Odium proximi, an semper sit ejusdem speciei, ibid., n. 2 et 3. Quomodo differat ab injustitia interiori et appetitu vindictæ, n. 4.
9. Odium proximi habet actum exteriori, frequentius tamen cum injustitia conjunctum, n. 5.

OMISSIO.

1. Omissio a commissione distinguitur potius ex actu volito, quam ex actu volendi, tract. 1, disp. 15, sect. 2, n. 1.
2. Omissionis peccatum, vide PECCATUM, a n. 4.

OPINIO.

Opinari in rebus fidei actu non exclusive, sed præcise opinativo, hæresis non est, tract. 1, disp. 16, sect. 1, n. 8; et disp. 19, sect. 4, n. 6.

OPUS.

1. Opera omnia infidelium esse peccata, qui velint, tract. 1, disp. 16, sect. 3, n. 1. Oppositum omnino certum, a n. 2.
2. Opus aliquod, ut sit honestum, sufficit quod objectum formale sit honestum, et in finem extrinsecum pravum non referatur, ibid., n. 4 et 10.
3. Opera omnia in Deum dirigere, an et quomodo a Paulo præcipiatur, eod. n. 10.
4. Operari propter retributionem, præcipue æternam, per se bonum est et honestum, tract. 2, disp. 1, sect. 5, n. 1. Idque etiamsi retributio non solum sit occasio operandi, sed etiam finis proximus, n. 2. An etiam si opera sint alioquin præcepta, n. 3.
5. Operari hoc modo propter retributionem pertinet ad spem, vel imperantem, vel elicientem, n. 4.
6. Opera bona virtutis exercere propter mercedem temporalem, an et qualiter liceat, n. 6.
7. Opus perfectius potest ad finem minus perfectum ordinari, ibid.
8. Operari propter mercedem temporalem, quando pertinet ad virtutem spei, eod. n. 6.
9. Opera misericordiae quomodo cadant sub præceptum, tract. 3, disp. 8, in præludio. Vide ELEEMOSYNA, et CORRECTIO FRATERNA.
10. Quæ opera sint omittenda, ne malitia scandali contrahatur, vide SCANDALUM, a n. 8.

ORDO.

1. Ordinis potestatem quoad suam substantiam non auferri propter hæresim, et fide constat, et ratione, tract. 1, disp. 21, sect. 5, n. 9.
2. Ordinis usus quousque propter hæresim auferatur, n. 10. Quid de conficiendis sacramentalibus, n. 11.
3. Ordo charitatis, vide CHARITATIS ORDO.

P

PAGANISMUS.

1. Paganismi duplex veluti species, tract. 1, disp. 4, sect. 4, n. 2 et 3.
2. Utraque præ fide christiana plane incredibilis ibid.

3. Paganismus, vide INFIDELITAS.

PAPA, ROMANUS PONTIFEX.

1. Primus Papa et universalis Ecclesiae pastor fuit divus Petrus, tract. 1, disp. 10, sect. 1, per totam.
2. Summi Pontificis munus a Petro ad aliquem ejus successorem manavit, ibid., sect. 2, n. 2.
3. Pontificatum Petri in Romanis Episcopis propagari latissime ostenditur, ibid., a n. 3.
4. Romani Pontificis primatum varia signa peculiariter confirmant, a n. 15, ad 25.
5. Romanus Pontifex non injuste usurpavit, sed per legitimam Petri successionem hunc primatum obtinuit, ibid., a n. 27.
6. Papalis dignitas non ab hominibus, sed ab ipso Christo immediate instituta est, tract. 1, disp. 5, sect. 8, n. 1; et disp. 10, sect. 3, n. 7.
7. Papalis dignitas cum episcopatu Romano conjuncta fuit ex Petri jussu et institutione, ead. sect. 3, n. 8.
8. Papatu conjunctio cum Romana Sede, non pertinet ad primariam hujus Sedis institutionem, nec fuit a Christo ante ascensionem ordinata, ibid., n. 10.
9. Papatum conjunxit Petrus cum Romana Sede, ex præcepto et voluntate Christi Domini, eod. n. 10.
10. Papatu non potest ab aliis Petri successoribus a Romana Sede seungi, aut aliorum transferri, n. 10 et 11.
11. Papæ solus Christus immediate confert dignitatem et potestatem, ead. disp. 10, sect. 4, n. 3.
12. Papam eligendi et designandi potestas hominibus concessa, n. 3 et 4.
13. Modus eligendi Pontificem non fuit a Christo Domino præscriptus, sed ab Ecclesia commissus, n. 6, et seq.
14. Populi Romani aut imperatoris consensus in electione Pontificis, quorsum spectabat, n. 9. Nunc non attenditur hujusmodi consensus, n. 10.
15. Ad Summum Pontificem præcipue spectat præscribere modum eligendi Papam, n. 11 et seq. Neque Concilium in sede vacante potest modum ab eo præscriptum immutare, n. 13.
16. Papa an possit sibi nominare successorem, ead. sect. 4, n. 14.
17. Si nihil a Pontifice statuatur circa electionem, et sedes vacet, electio Papæ ad omnes Ecclesiae Episcopos pertinet, ibid., n. 11 et 17.
18. Papa electus an necessario debeat esse ex numero Cardinalium, n. 19.
19. Pontificem hunc numero esse verum Pontificem, non posse fidei teneri qui sentiant, tract. 1, disp. 10, sect. 5, n. 2.
20. Pontificem hunc numero esse verum pontificem, postquam est ab Ecclesia universaliter receptus, fide divina creditur, eod. n. 2 et seq., et disp. 5, sect. 8, n. 12.
21. Pontificem hunc numero esse verum Pontificem, quando fuerit revelatum, aut quando obligemur ad id credendum, ead. disp. 10, sect. 5, n. 6.
22. Negans hunc Pontificem ab Ecclesia receptum esse verum Pontificem, an habendus pro hæretico, ibid., n. 9.
23. Pontifex potest voluntarie papatui renuntiare, ead. disp. 10, sect. 3, n. 1.
24. Papa in nullo casu, etiam hæresis, privatur sua dignitate et potestate, absque hominum judicio et sententia, ibid., a n. 3.

25. Papa si forte fiat hæreticus et incorrigibilis, et legitime talis declaratus, statim desinit esse papa, n. 6.

26. Sententia criminis declaratoria in Papam hæreticum, non a Cardinalibus, sed a generali Episcoporum Concilio ferenda esset, n. 7. Tale Concilium quomodo possit legitime congregari, aut in Papam se superiorem ferre sententiam, ibid., n. 8, 9 et 10.

27. Quid si Papa semel hæreticus fuit, postea vero emendatus, n. 11.

Quid si Papa innocens probaretur hæreticus, n. 12. Quid si tantum exterius sit hæreticus, n. 13.

28. Credibilis omnino est Deum nunquam permittere ut Papa fiat hæreticus, ibid., n. 11 et 12.

29. Papa, extra casum hæresis, etiamsi iniquissimus sit, nequit sua dignitate privari, a n. 14.

30. Papa si in perpetuam incidat amentiam, ipso jure divino privatur dignitate, ead. disp. 10, sect. 6, n. 17 et 18.

31. Papa quamvis multis aliis incommodis, præter amentiam, impediatur ne possit Ecclesiam commode gubernare, non potest propterea dignitate privari, ibid.

An saltem teneatur ipse renuntiare, eod. n. 18.

32. Papa dubius, de cujus vera electione constare nequit potest, ab Ecclesia deponi, ibid., n. 19.

33. Verus Papa, sed soli Deo notus, si ab Ecclesia deponatur, etiam coram Deo deponitur, ibid.

34. Papa an possit esse schismaticus, tract. 3, disp. 12, sect. 1, n. 2.

35. Pontifici qui Petro successit, an fuerint subjecti Apostoli tunc viventes, tract. 1, disp. 10, sect. 4, n. 28.

36. Papa definiens ex Cathedra sine Concilio, est regula fidei infallibilis, tract. 1, disp. 5, sect. 8, a n. 4.

37. Papa errare non potest in præceptis, seu rebus moralibus quas tradit et approbat pro universa Ecclesia, ibid., a n. 7.

Nec etiam in canonizatione Sanctorum, n. 8. Nec approbatione religionum, quoad earum substantiam, n. 9.

38. Papa quam debeat adhibere diligentiam ad definiendum aliquid de fide, non congregato Concilio generali, ibid., n. 11.

Quid si Papa sine præmissa diligentia definiat, ib. 39. In Papa residet supremum jus mittendi prædicatores ad conversionem infidelium, tract. 1, disp. 18, sect. 1, n. 6.

Item jus tutandi prædicatores ab hostibus, etiam per bellum, n. 7.

40. Papa potest hoc jus communicare regibus Christianis, et regna infidelium eis distribuere, ut fidei prædicatores illuc mittant, eosque tueantur, n. 7.

PAROCHUS.

1. Parochus tenetur etiam cum vitæ periculo ovis in necessitate gravi spirituali constitutis subvenire, tract. 3, disp. 9, sect. 2, n. 4. Et cum aliquo damno temporali subvenire necessitatibus communibus, ibid., n. 5.

PATER, PATRONATUS.

1. An præferendus in dilectione matri, filio, uxori, aut cuivis insigni benefactori, vide CHARITATIS ORDO, n. 22, 26 et seq.

2. Jus patronatus non confiscatur cum bonis hæretici, sed extinguitur in favorem Ecclesiæ, tract. 1, disp. 22, sect. 5, n. 6.

PAX.

1. Pax in habitu et in actu, quid, tract. 3, disp. 2, sect. 1, n. 6.
2. Pax simpliciter est in præcepto, tract. 3, disp. 11, sect. 1, n. 1, vide DISCORDIA ET CONTENTIO.

PECCATOR, PECCATUM.

1. Peccatores fideles sunt vere membra Ecclesiæ, tract. 1, disp. 9, sect. 1, a n. 9.
2. Peccata fidelium quomodo graviora quam infidelium, tract. 1, disp. 16, sect. 2, n. 8.
3. Peccatum contra fidem internam duplex, tract. 1, disp. 15, in præl.
4. Omittit internum fidei actum, aliquando est grave peccatum, eadem disputat., sect. 1, n. 1.
5. Hoc peccatum omissionis fidei est speciale, et ex suo genere mortale, n. 2.
6. Peccato omissionis fidei nulla pœna est imposita, ibidem.
7. Cum peccato commissionis contra fidem stare potest fides in homine fideli, tract. 1, disp. 15, sect. 2, n. 3.
8. Sine ullo peccato potest interdum fidelis errare positive circa veritates fidei, n. 5.
An circa veri atem sufficienter propositam, aut semel fide divina creditam, n. 6.
9. Vide HÆRESIS, INFIDELITAS, IGNORANTIA, ET NEGATIO FIDELI.

PENSIO.

1. Pensiones ecclesiasticæ qualiter propter hæresim confiscandæ, tract. 1, disp. 22, sect. 5, n. 6: vide FILII HÆRETICORUM, n. 7.

PERSECUTIO.

1. Persecutionis tempore an liceat fugere, vide verbo FUGA.

PERTINACIA.

1. Pertinacia ad hæresim requisita, qualis esse debeat, tract. 1, disp. 19, sect. 3, a n. 9.

PETRUS.

1. Petrus Apostolus fidem internam nunquam perdidit, tract. 1, disp. 9, sect. 3, n. 8.
2. Petrus in jurisdictione in universum orbem fuit cæteris Apostolis superior, ibidem, a n. 12.
3. Petri variæ prærogativæ recensentur, n. 22.
4. Petrus quomodo dicatur a Paulo reprehensus, ad Galat. 2, ad sect. 4, n. 27.
5. Divus Petrus usque ad mortem Romæ fixit sedem, sect. 2, n. 27.
6. Petrus, vide PAPA, a n. 1.

PIA AFFECTIO.

1. Vide VOLUNTAS CREDENDI.

PœNA HÆRETICORUM.

1. Pœnas hæreticorum non incurrit, qui solo actu externo fidem negat, tract. 1, disp. 14, sect. 6, n. 4, et disp. 21, sect. 2, n. 1.
2. Pœna nulla imposita est peccato omissionis fidei internæ, tract. 1, disp. 15, n. 2.
3. Pœnas hæreticorum an incurrat, qui assentiens propositioni veræ ex conscientia erronea, eam putat ab Ecclesia damnatam, tract. 1, disp. 19, sect. 4, n. 17.

4. Pœnas hæreticorum ecclesiasticas non incurrit catechumenus hæreticus, tract. 1, disp. 19, sect. 5, n. 8 et 9.

5. Hæreticos nullis ecclesiasticis pœnis subjici, errores varii, tract. 1, disp. 20, sect. 3, a n. 1.

6. Punire et coercere hæreticos et apostatas, licitum est et sanctum, ibidem, a n. 6.

7. Ad puniendos et coercendos hæreticos est in Ecclesia potestas, a n. 10.

8. Potestatem puniendi hæreticos, saltem pœna temporalis, esse primario penes sæculares principes, quorundam error, ibidem, n. 19.

9. Hæc potestas jure divino est in pastoribus Ecclesiæ, præsertim in Pontifice; secundario autem spectat ad principes catholicos, juxta Ecclesiæ determinationem, late a n. 21.

10. Pœnam excommunicationis an ipso facto incurrant hæretici, et quo jure, vide EXCOMMUNICATIO.

11. Per hæresim, etiam per accidens occultam, statim ipso jure incurritur irregularitas, tract. 1, disp. 21, sect. 5, n. 1.

12. Pœnam infamiæ incurritur hæretici, tam jure canonico quam civili, ibidem, n. 3.

13. Idque etiam ipso facto, ante declaratam sententiam, n. 4.

14. Saltem quoad effectus juris, quamvis substantia infamiæ non statim incurritur, n. 5.

15. Quid de pœna privationis ordinis, et jurisdictionis, vide ORDO ET JURISDICTIO.

16. Quid de privatione beneficiorum, vide BENEFICIUM. Quid de bonorum confiscatione, vide CONFISCATIO.

17. Pœna temporalis hæreticorum quadruplex, tract. 1, disp. 23, in præludio.

18. Pœna mortis non posse affici hæreticos ab Ecclesia, error Donatistarum, disp. 23, sect. 1, n. 1.

19. Contraria assertio Catholica late probatur, a n. 2.

20. Potestas afficiendi hæreticos pœna mortis, quomodo ad utrumque suorum spectet, eadem: sect. 4, n. 7.

21. Pœna mortis imposita est hæreticis jure positivo, sect. 2, n. 1.

22. Pœna mortis irremissibiliter puniendi sunt hæretici pertinaces, n. 3.

23. Item impœnitentes, etiamsi exterius se Catholicos profiteantur, si de hæresi fuerint convicti, n. 5.

24. Item diminuti in confessione criminis, vel complicitis, ibidem, n. 6, necnon relapsi, etiamsi vere pœnitentes se sufficienter ostendant, n. 7 et 8.

25. Quid de dogmatizantibus et hæresiarchis, a n. 9.

26. Quid de non relapsis et vere pœnitentibus, n. 13.

27. In quibus casibus non afficiatur hæreticus pœna mortis, ibidem, a n. 14.

28. Quo genere mortis plectantur hæretici, sect. 4, n. 4, quid de aliis pœnis corporalibus hæreticorum citra mortem, n. 17.

29. Pœnas hæreticorum an incurrant eorum fautores, defensores, receptatores, credentes, disp. 24, sect. 4, per totam, vide FACTORES.

30. Pœnas hæreticorum an incurrant de hæresi suspecti, vide SUSPECTUS.

PRÆDESTINATUS.

1. Prædestinati, nec omnes, nec soli sunt membra Ecclesiæ, tract. 1, disp. 9, sect. 4, a n. 6.

PRÆDICATIO FIDEI, PRÆDICATOR.

1. Jus et potestas ad prædicandum, quid sit, tract. 1, disp. 18, sect. 1, n. 1.

2. Potestas ad prædicandum ubique Evangelium in Ecclesia existit, eaque non simplex tantum et permissiva, n. 1, 2 et 3.

3. Necnon jus tutandi prædicatores, et puniendi eos qui prædicationem impediunt, n. 4.

4. Potestas proxima prædicandi fidem est de jure ordinario, et respective in pastoribus Ecclesiæ, sect. 1, n. 5; per delegationem autem in his solum qui legitime mittuntur, ibidem.

5. Prædicare privatum quicumque fidelis sufficienter eruditus potest, imo nonnunquam tenetur, eodem n. 5.

6. Suprema et absoluta potestas mittendi prædicatores in solo Pontifice residet, n. 6; item jus tutandi prædicatores per bellum et coactionem, n. 7.

7. Potest Summus Pontifex hoc jus defendendi prædicatores regibus committere, imo et suas cuicunque provincias destinare ad quas prædicatores mittere procurent, eodem n. 7.

8. Prædicatorum fidei defensionem per armatam manum licere, etiam antequam ab infidelibus injuriam patiantur, quidam volunt, ibidem, n. 8; oppositum verius, n. 9.

9. Quomodo se gerere debeant christiani principes cum infidelibus ut prædicationi fidei locum dent, ibidem, n. 10.

10. Ad prædicationem fidei audiendam, an et quomodo compelli possunt infideles, vide INFIDELIS, a n. 7.

PRÆLATUS.

1. Prælatos solum obligari præcepto correctionis fraternæ et falsum est et improbable, tract. 3, disp. 8, sect. 4, n. 2 et 3.

2. Prælati magis obligantur hoc præcepto quam alii non prælati, n. 4.

3. Prælati omittens corrigere subditum, cum ex officio tenetur, an duplex admittat peccatum, n. 5.

4. Prælati aliquando est a subdito corrigendus, et qualiter, eadem disp. 8, sect. 5, n. 1 et 2.

5. Prælati an possint obligare ut sibi immediate deferantur peccata subditorum, vide CORRECTIO FRATERNÆ, n. 29 et 30.

6. Prælati an possint adhiberi ut testis in correctione fraternæ, sect. 6, n. 15.

7. Prælati quomodo se gerere debeat, si ei fiat immediata delatio, n. 18.

8. Prælati, vide EPISCOPUS.

PRÆSUMPTIO.

1. Præsumptio, ex parte intellectus et voluntatis, varia habet significata, tract. 2, disp. 2, sect. 3, n. 1.

2. Præsumptio, prout ad voluntatem spectat, in bonam aliquando partem, in malam frequentius accipitur, ibidem, n. 1.

3. Præsumptionis vitium est virtuti spei contrarium, ibidem, n. 2.

4. Præsumptio contra spem quinque modis contingit, ibidem.

5. Præsumptio mortale peccatum est ex suo genere gravissimum, n. 3.

6. Præsumptio formaliter et expresse vix committitur sine infidelitate, ibidem.

7. Præsumptio est etiam contraria charitati et timori filiali, non formaliter, sed ex parte materiæ, ibidem.

8. Præsumptio quomodo corrumpat spem, n. 4; oritur ex superbia et vana gloria, ibidem.

PRINCEPS, REX.

1. Principes infideles non possunt per se directe ab Ecclesia privari jurisdictione in subditos fideles, tract. 1, disp. 11, sect. 5, a n. 3; possunt tamen indirecte, n. 6.

2. Etiam ob solum morale periculum nocenti, n. 8.

3. Potestas deponendi hos principes infideles, quomodo in Pontifice, aut regi christiano resideat, n. 9.

4. Princeps infidelis, si impediatur prædicationem fidei, an possit ad id cogi, tract. 1, disp. 18, sect. 2, n. 8.

5. Ad principes sæculares qualiter secundario spectet punire hæreticos pœnis temporalibus, tract. 1, disp. 20, sect. 3, a n. 21, et disp. 23, sect. 4, n. 7.

6. Principes sæculares quantumvis supremi possunt ob hæresim ab Ecclesia puniri pœna confiscationis bonorum, tract. 1, disp. 22, sect. 6, n. 2.

7. Imo de facto comprehenduntur sub legibus canonicis, hanc pœnam imponentibus, n. 3.

8. Princeps hæreticus eo ipso privatur usu jurisdictionis regis, idque ex vi solius excommunicationis annexæ, sect. 6, n. 6; potest etiam per Ecclesiam privari regno, tam quoad dominium jurisdictionis, quam quoad dominium temporalium bonorum, n. 7; non quidem ipso jure, sed per sententiam condemnatoriam, ibidem.

9. Princeps catholicus quomodo sit loco hæretici substituendus, n. 8 et 9.

10. Principes christiani subduntur Pontifici etiam in temporalibus quoad potestatem indirectam, tract. 1, disp. 20, sect. 3, a n. 21, et disp. 22, sect. 6, n. 2 et 7, et tract. 3, disp. 13, sect. 2, n. 5.

11. Principes qui et qualiter possint bellum indicere, vide BELLUM.

12. Principibus christianis potest Pontifex distribuere infidelium regna ut ad eos tuto mittant Evangelii prædicatores, tract. 1, disp. 18, sect. 1, n. 7.

PROMISSIO.

1. Promissa non implere Deus de absoluta potentia non potest, tract. 1, disp. 3, sect. 5, n. 10.

PROPHETA, PROPHETIA.

1. Prophetiæ etymon quodnam sit et quam late pateat, tract. 1, disp. 8, sect. 3, n. 1.

2. Prophetiæ multiplex usus proponitur et explicatur, ib., late, a n. 2.

3. Prophetiæ objectum formale est divina auctoritas testificans, ib., n. 10.

4. Objectum materiale est quicquid sub divinam revelationem cadit, a n. 13.

5. Prophetiæ actus est supernaturalis cognitio in divina revelatione fundata, a qua locutio vel prædictio prophetica oritur, eadem disput. 8, sect. 4, n. 1.

6. Prophetiæ actus est omnino certus et infallibilis, ib., n. 3.

7. Certificat prophetam non solum de revelata, sed de spiritu etiam revelante, n. 4.

8. Non omnis cognitio ab Spiritu Sancto est prophetica, aut de Spiritu Sancto revelante certificat, n. 5.

9. Prophetia alia simpliciter absoluta, alia comminatoria, eadem sect. 4, n. 8.

10. Absoluta a comminatoria quomodo sit discernenda, n. 9.

8. Non est necesse prophetiam cognitionem esse evidentem, aut in alia evidente niti, tract. 1, disp. 8, sect. 5, n. 2.
9. Prophetia a fide accidentaliter tantum differt, n. 3. Cur inter gratias gratis datas numeretur, n. 4.
10. Prophetiam cognitionem esse evidentem non omnino repugnat, ib., n. 5. In eo credibile est talem aliquando de facto fuisse, n. 6. Prophetia evidens an sit certior quam fides, n. 10. An perfectior in genere entis, ib.
11. Ad prophetiam cognitionem quæ species ex parte objecti requirantur, et quomodo ordinentur, ead. disp. 8, sect. 6, n. 1.
12. In revelatione prophetica, etiam pure spirituali, datur recursus ad phantasmata, n. 2. An etiam novi phantasmatis infusio, ib.
13. Lumen propheticum ex parte potentiæ ad formandum certum iudicium quid sit et quotuplex, ib., n. 3 et 4.
14. Non est in potestate prophetæ omnia occulta cognoscere aut prædicere, quoties voluerit, ead. sect. 6, n. 6.
15. Prophetiæ donum etiam respectu eorum quæ communiter revelantur, non datur per modum habitus, n. 8. Manet tamen ex prophetica cognitione aliquid per modum habitus, et quid illud sit, n. 9.
16. Prophetiæ causa formalis, finalis et efficiens quænam sit, tract. 1, disp. 8, sect. 7, n. 1. Quæ causa subjectiva, n. 2.
17. Quilibet viator est capax prophetiæ, non obstante quacumque naturali vel morali dispositione prava, n. 2; an etiam Beati, ib. Quid de dæmonibus dicendum, n. 3.
18. Prophetiæ variæ divisiones explicantur, ead. disp. 8, sect. 8, per totam.
19. Prophetæ cur dicti videntes, tractatu 1, disp. 3, sect. 8, n. 3; et disp. 8, sect. 4, n. 1, et sect. 5, n. 3.

PROPONENS FIDEM, SEU PROPOSITIO EXTERNA.

1. Res falsa, quamvis vera existimetur, nunquam potest ita proponi ut ad fidem infusam sufficiat, tract. 1, disp. 3, sect. 13, a n. 9.
2. Non requiritur ut Deus immediate immediatione suppositi singulis objecta fide proponat, tract. 1, disp. 4, sect. 4, a n. 2. Requiritur tamen ut immediatione virtutis intercedat specialiter circa propositionem cooperando, ib., a n. 6.
3. Proponitur aliquando immediate a Deo fides, ib., n. 5.
4. Ad sufficientem fidei propositionem non satis est objectum simpliciter proponi ut a Deo revelatum, sed requiritur ut ex iis quæ proponuntur, prudenter appareat credibile, tract. 1, disp. 4, sect. 2, n. 3. Imo etiam evidenter credibile, atque adeo ut certum et infallibile, n. 4 et 5. Quin etiam evidenter credibilis, quocumque alio objecto, seu doctrina repugnante, n. 6.
5. Non est tandem propositio fidei sufficiens, nisi evidenter ostendat res fidei esse de facto credendas, et cuique opinioni contrariæ præferendas, ib., n. 7.
6. Propositio fidei non eodem modo sapientibus et idiotis facienda, ead. disp. 4, sect. 4, n. 8, 9 et 10.
7. Propositio fidei ut sufficiens sit, nonnunquam per internam vocationem completur, eod. n. 9.

8. Proponens fidem alius proximus, remotus alius, tract. 1, disp. 5, in præludio. Proximus non habet auctoritatem infallibilem habitualiter et permanentem, ib., sect. 4, n. 3. Habet autem actualiter quoad certitudinem doctrinæ, quam sufficienter proponit, ib., n. 4.

PROPOSITIO DE FIDE.

1. Propositio de fide, an alia mediata, alia immediata sit, tract. 1, disp. 3, sect. 11, a n. 5; et disp. 19, sect. 2, n. 10.
2. An nunc dentur propositiones aliqua de fide, quæ antea de fide non fuerint, tract. 1, disp. 2, sect. 6, a n. 15.
3. Propositionum quæ successu temporis creduntur, duplex genus, ib., n. 18.
4. Eadem propositio potest esse credita fide divina, et simul ratio credendi, tract. 1, disp. 3, sect. 12, n. 12.

PROPOSITIO DAMNABILIS.

1. Propositio damnabilis, quid sit et quotuplex, tract. 1, disp. 19, sect. 2, n. 4.
2. Propositio hæretica est absolute talis, et independentem a pertinacia vel animo proferentis, a n. 3; est idem in rigore cum hæresi, n. 5.
3. Propositionem hæreticam in varios modos qualiter nonnulli subdistinguant, ib., n. 6.
4. Propositiones omnes hæreticæ sunt formaliter æque falsæ et hæreticæ, n. 7.
5. Propositio erronea in materia fidei quid sit, et quomodo ab hæretica distinguatur, ead. sect. 2, a n. 12; quid item propositio sapiens hæresim, n. 17; quid male sonans, n. 18; quid piarum aurium offensiva, scandalosa, temeraria, n. 19 et 20.
6. Propositio modalis censuram inurens sine fundamento, damnabilis est, et eadem censura digna, n. 21.
7. Eadem propositio aliquando pluribus censuris affici potest; aliquando non item, eod. n. 21.
8. Sola propositio proprie hæretica est materia hæresis, n. 22 et sect. 6, n. 6.
9. Circa propositiones damnabiles etiam non hæreticas errare, per se loquendo, peccaminosum est, tract. 1, disp. 19, sect. 9, n. 4; huiusmodi peccatum non est simpliciter hæresis, ib., n. 3; imo nec ad illam revocatur, n. 4; sed habet malitiam curiositatis, oppositam studiositati, n. 5.
10. Nimia asseveratio in propositione, alias non damnabilis, potest esse peccaminosa, n. 6; an aliquando etiam hæretica, ibid.

PROXIMUS.

1. Proximus est omnis rationalis creatura, tract. 3, disp. 1, sect. 1, n. 6; idem sibi ipsi an proximus, n. 4. Quid de peccatoribus in via, ibid.; quid de damnatis et reprobis damnandis, n. 4 et 5.
2. Proximus est objectum minus principale charitatis, ibid., n. 2; etiam quoad corpus, n. 6.
3. Ipsa Dei bonitas increata est sufficiens ratio ut propter eam diligatur immediate proximus, amore supernaturali, tract. 3, disp. 1, sect. 3, n. 1; item iustitia supernaturalis ipsiusmet proximi, ibid., n. 3; imo et bonitas naturalis ipsi intrinseca, supernaturaliter tamen regulata, n. 4.
5. Proximi amor quomodo semper tendat etiam in Deum, sect. 4, n. 12; vide CHARITATIS PRÆCEPTUM, n. 7.
5. Idignitas proximi non est sufficiens ratio ad dolendum de ejus bono, tract. 3, disp. 6, sect. 4, n. 3.

PUBLICUM.

1. Publicum, vel occultum quotupliciter dicatur delictum, tract. 3, disp. 8, sect. 5, n. 1.
2. Publicum delictum, vide CORRECTIO FRATERNA, n. 24.

R.

RATIO.

1. Rationem naturalem esse fundamentum fidei divinæ, error hæreticorum, tract. 1, disp. 3, sect. 1, n. 1; refellitur, ibid., a n. 3.
2. Rationem rei creditæ requiri ad fidem, quadrupliciter intelligi potest, ibid., n. 2.

REGULA FIDEI.

1. Regula aliqua infallibilis fidei in Ecclesia omnino necessaria est, tract. 1, disp. 5, sect. 2, a n. 2.
2. Regulæ fidei in quo differant a locis Theologicis, ibid., a n. 5. Consensus Patrum et Doctorum, per se loquendo, non est regula fidei, ibid., et sect. 3, n. 13.
2. Regularum fidei numerus quid sit et quomodo colligatur, eadem sect. 2, n. 5.
4. Scriptura an et quomodo sit regula fidei, vide SCRIPTURA. An etiam traditio, vide TRADITIO.
5. In Ecclesia esse sensibilem et animatam regulam quæ res fidei infallibiliter proponat, ipsa fides docet, tract. 1, disp. 5, sect. 5, n. 2; probatur etiam ratione, a n. 3.
6. Tota Ecclesia simul sumpta est infallibilis in credendo, non autem sufficiens fidei regula in docendo, disp. 5, sect. 6, n. 9.
7. Concilium generale an et quomodo sit infallibilis regula fidei, vide CONCILIUM, a n. 19. An Summus Pontifex, vide PAPA, n. 36.

RELAPSUS.

1. Relapsi hæretici, etiamsi vere poenitentes sese ostendant, poena mortis afficiendi, tract. 1, disp. 23, sect. 2, n. 7; an vivi comburendi, ibid.
3. Relapsus an sit qui novam hæresim ab, abjurata commisit, ibid., n. 8.
3. Relapsus vere poenitentibus non deneganda sacramenta Poenitentiae et Eucharistiæ, n. 12.
4. Ad relapsus non sufficit præcesisse abjurationem de vehementer suspecto et aliam similem subsequi suspicionem, tract. 1, disp. 24, sect. 2, n. 7.
5. Relapsus non censetur qui post abjuratam hæresim favet alteri damnato, vehementer suspecto, eod. n. 7. An saltem qui post abjuratam hæresim, sufficienter probatam, denuo sit vehementer suspectus, ib.

RELIGIO, RELIGIOSUS.

1. In religionum approbatione an possit Pontifex errare, tract. 1, disp. 5, sect. 8, n. 9.
2. Religiosi an et quomodo possint facere eleemosynas, tract. 3, disp. 7, sect. 2, n. 3.
3. Contra religiosum hæreticum potest immediate procedere Inquisitor, tract. 1, disp. 21, sect. 6, n. 27.

RESOLUTIO.

Resolutio fidei, vide FIDEI OBJECTUM FORMALE, et verbo ECCLESIE, n. 25.

REVELATIO.

1. Revelatio propria quid, tract. 1, disp. 3, sect. 3, n. 7.

Ab instinctu divino differt, ibidem.

2. Revelationem esse quidpiam Deo revelanti intrinsicum perperam nonnulli docuerunt, eadem disp. 3, sect. 2, n. 5.
3. Deus ut revelans est objectum formale fidei, ib., n. 3.
4. Revelatio privata sufficienter proposita, in quacumque materia versetur, sufficit ad assensum ejusdem speciei et habitus, cum aliis fidei assensibus, tract. 1, disp. 3, sect. 10, n. 5. Non tamen erit ille assensus elicitus a fide, prout formaliter catholica est, n. 6.
5. Revelationem privatam recipiens, tenetur credere quæ revelantur, ib., n. 7. Non sic alii ordinarie loquendo, ib. Possunt tamen alii aliquando obligari, si revelatio privata eis sufficienter proponatur, ib.
6. Revelationes privatæ quomodo probandæ et examinandæ, eodem n. 7.
7. Revelatio virtualis quid, et quomodo differat a confusa, tract. 1, disp. 3, sect. 11, n. 5.
8. Revelatio formalis confuse continens multas veritates, quomodo sufficiat ad objectum formale fidei et ad assentiendum de fide particularibus in ea contentis, ib., n. 6.
9. Revelatio tantum virtualis seu mediata non sufficit ad objectum formale fidei, a n. 9. Nec assensus in illa fundatus cum juvamine aliquis principii naturaliter evidentis, est perfectior quam theologicus, eodem n. 7 et sequentibus.
10. Revelasse Deum mysteria fidei ipsa fide divina creditur, tract. 1, disp. 3, sect. 12, n. 8. Imo hæc revelatio in quocumque actu fidei intrinsece et per se primo creditur, ib., n. 9.
11. Revelatio divina est objectum formale fidei, prout credita, fide solum infusa, ib., n. 10.
12. Revelatio in re falsa, existimata tamen vera, non sufficit ad fidem divinam, tract. 1, disp. 3, sect. 13, n. 3.
13. Revelare cuiquam absolute inireprobationem Deus non potest, tract. 2, disp. 2, sect. 2, n. 6. Potest tamen de potentia absoluta, ib.
14. Revelata reprobatione non teneretur quis sperare beatitudinem, imo nec posset, ib., n. 7 et 8. Posset tamen sperare auxilia necessaria ad aliqua bona opera, et ad vitanda singula peccata, n. 8. Non autem positive et proprie desperare de misericordia Dei, ib.
15. Revelationes factæ prophetis, quales fuerint, vide PROPHETIA.

REX, vide PRINCEPS. RITUS.

1. Ritus infidelium rationi naturali contrarii, non sunt permittendi, tract. 1, disp. 18, sect. 4, n. 9. Quid de ritibus soli fidei contrariis, n. 10.
2. Ritus Judaici, cur ab Ecclesia et quibus limitationibus permittatur exerceri in terris fidelium, ib., n. 10 et 11.
3. Ritus, vide VESTES

ROMANUS PONTIFEX, vide PAPA.

S

SACERDOS.

1. Sacerdotes simplices et parochi ad quantam fidei notitiam teneantur ex præcepto, tract. 1, disp. 13, sect. 4, n. 6.